

UOHSX00GAWEE

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Spisová značka: ÚOHS-R0073/2022/VZ

Číslo jednací: ÚOHS-23035/2022/161

Brno 8. 8. 2022

V řízení o rozkladu ze dne 7. 6. 2022 doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dne 8. 6. 2022 obviněným –

- **Česká republika – Technologická agentura ČR**, IČO 72050365, sídlem Evropská 1692/37, 160 00 Praha 6,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0161/2022/VZ, č. j. ÚOHS-17473/2022/500 ze dne 24. 5. 2022, vydanému ve správním řízení ve věci možného spáchání přestupků podle § 268 odst. 1 písm. b) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, při zadávání veřejné zakázky s názvem „**Zajišťování služby koučinku**“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 5. 2. 2020 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 10. 2. 2020 pod ev. č. zakázky Z2020-005142 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 10. 2. 2020 pod ev. č. 2020/S 028-064748,

jsem s přihlédnutím ke stanovisku rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl takto:

I.

Výrok I rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0161/2022/VZ, č. j. ÚOHS-17473/2022/500 ze dne 24. 5. 2022 podle § 152 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů,

měním

tak, že tento nově zní:

Obviněný – Česká republika - Technologická agentura ČR, IČO 72050365, se sídlem Evropská 1692/37, 160 00 Praha 6 – **se při zadávání veřejné zakázky** „Zajišťování služby koučinku“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 5. 2. 2020 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 10. 2. 2020 pod ev. č. zakázky Z2020-005142 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 10. 2. 2020 pod ev. č. 2020/S 028-064748, **dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. b) zákona č. 134/2016 Sb.**, o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, **tím, že při stanovení zadávacích podmínek, resp. při stanovení kritéria technické kvalifikace** spočívajícího v požadavku na předložení seznamu významných služeb v oblasti koučinku, v rámci něhož obviněný požadoval „*seznam alespoň 2 služeb v oblasti koučinku, kdy alespoň 1 z těchto služeb bude z oblasti koučinku ve státní správě, obě referenční zakázky v hodnotě alespoň 300.000 Kč bez DPH ze jednu službu pro jednoho zadavatele, a které byly poskytnuté za poslední 3 roky před zahájením zadávacího řízení včetně uvedení ceny, předmětu a doby jejich poskytnutí a identifikace zadavatele*“, **nepostupoval v souladu s § 36 odst. 1 citovaného zákona ve spojení s § 6 odst. 1 a 2 citovaného zákona, neboť nevymezil minimální úroveň tohoto kritéria v souladu se zásadou přiměřenosti a zásadou zákazu diskriminace tak, aby odpovídala rozsahu a složitosti předmětu plnění veřejné zakázky tím, že požadoval realizaci alespoň 1 služby ve státní správě, a stanovil tak zadávací podmínky v rozporu s citovaným zákonem, přičemž dne 11. 5. 2020 uzavřel s vybraným dodavatelem EduSimply s.r.o., IČO 07554354, se sídlem Polní 429, 533 41 Lázně Bohdaneč, smlouvu o poskytování služeb.**

II.

Výroky II, III a IV rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0161/2022/VZ, č. j. ÚOHS-17473/2022/500 ze dne 24. 5. 2022 podle § 152 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů,

potvrzuji

a podaný rozklad

zamítám.

ODŮVODNĚNÍ

I. Postup před zahájením řízení o přestupku

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“) příslušný podle § 248 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹ k výkonu dozoru nad dodržováním pravidel stanovených tímto zákonem a zadávacími podmínkami pro zadání podlimitní a nadlimitní veřejné zakázky, včetně koncese s výjimkou koncesí malého rozsahu podle § 178 zákona, a pro zvláštní postupy podle části šesté, obdržel dne 14. 12. 2021 podnět k prošetření postupu zadavatele – Česká republika – Technologická agentura ČR, IČO 72050365, sídlem Evropská 1692/37, 160 00 Praha 6 (dále jen „**obviněný**“ nebo „**zadavatel**“), který zahájil dne 5. 2. 2020 otevřené řízení za účelem zadání veřejné zakázky „**Zajišťování služby koučinku**“, přičemž oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 5. 2. 2020 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 10. 2. 2020 pod ev. č. zakázky Z2020-005142 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 10. 2. 2020 pod ev. č. 2020/S 028-064748 (dále jen „**veřejná zakázka**“).
2. Na základě uvedeného podnětu si Úřad vyžádal od zadavatele příslušnou dokumentaci o zadávacím řízení a vyjádření k informacím uvedeným v podnětu.

II. Průběh řízení o přestupku

3. Vzhledem k tomu, že z obsahu dokumentace o zadávacím řízení a vyjádření obviněného získal Úřad pochybnost, zda se obviněný nedopustil přestupků podle § 268 odst. 1 písm. b) zákona tím, že nepostupoval v souladu s § 36 odst. 1 zákona ve spojení s § 6 odst. 1 a 2 zákona, neboť nevymezil minimální úroveň kritérií technické kvalifikace v souladu se zásadou přiměřenosti a zásadou zákazu diskriminace tak, aby odpovídala rozsahu a složitosti předmětu plnění veřejné zakázky, a stanovil tak zadávací podmínky v rozporu se zákonem, přičemž uzavřel dne 11. 5. 2020 s vybraným dodavatelem – EduSimply s.r.o., IČO 07554354, se sídlem Polní 429, 533 41 Lázně Bohdaneč (dále jen „**vybraný dodavatel**“) smlouvu o poskytování služeb, zahájil Úřad v této věci správní řízení z moci úřední vedené pod sp. zn. ÚOHS-S0161/2022/VZ. Účastníkem řízení o přestupku je podle § 256 zákona obviněný.
4. Zahájení řízení o přestupku oznámil Úřad obviněnému přípisem č. j. ÚOHS-12047/2022/536 ze dne 7. 4. 2022, ve kterém seznámil obviněného se zjištěnými skutečnostmi, jež budou podkladem pro rozhodnutí. Oznámení o zahájení řízení o přestupku bylo obviněnému doručeno dne 7. 4. 2022, přičemž tímto dnem bylo podle § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), v návaznosti na § 249 zákona a § 78 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o odpovědnosti za přestupky**“), zahájeno řízení o přestupku z moci úřední.

---

¹ Pozn.: Pokud je v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu § 58 zákona v návaznosti na § 273 zákona.

III. Napadené rozhodnutí

5. Dne 24. 5. 2022 vydal Úřad rozhodnutí sp. zn. ÚOHS-S0161/2022/VZ, č. j. ÚOHS-17473/2022/500 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“).
6. Výrokem I a II napadeného rozhodnutí Úřad konstatoval, že se obviněný dopustil přestupků podle § 268 odst. 1 písm. b) zákona tím, že při stanovení kritérií technické kvalifikace nepostupoval v souladu s § 36 odst. 1 zákona ve spojení s § 6 odst. 1 a 2 zákona, když nevymezil minimální úroveň kritérií technické kvalifikace v souladu se zásadou přiměřenosti a zásadou zákazu diskriminace tak, aby odpovídala rozsahu a složitosti předmětu plnění veřejné zakázky, a stanovil tudíž zadávací podmínky veřejné zakázky v rozporu se zákonem, přičemž uzavřel s vybraným dodavatelem smlouvu na plnění veřejné zakázky.
7. Ve výroku III napadeného rozhodnutí uložil Úřad obviněnému podle § 268 odst. 2 písm. a) zákona pokutu ve výši 70 000 Kč.
8. Ve výroku IV napadeného rozhodnutí uložil Úřad obviněnému podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, v návaznosti na § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, povinnost k úhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
9. Přestupku dle výroku I se obviněný měl dopustit tím, že v zadávacích podmínkách veřejné zakázky stanovil kritérium technické kvalifikace spočívající v požadavku na předložení seznamu významných služeb tak, že požadoval „*seznam alespoň 2 služeb v oblasti koučinku, kdy alespoň jedna z těchto služeb bude z oblasti realizace ve státní správě, obě referenční zakázky v hodnotě alespoň 300.000 Kč bez DPH ze jednu službu pro jednoho zadavatele, a které byly poskytnuté za poslední 3 roky před zahájením zadávacího řízení včetně uvedení ceny, předmětu a doby jejich poskytnutí a identifikace zadavatele*“. Tento požadavek technické kvalifikace shledal Úřad jako zjevně nepřiměřený vzhledem k rozsahu a složitosti předmětu veřejné zakázky, což dle názoru Úřadu mělo jediný důsledek, a to omezení počtu potenciálních dodavatelů, kteří mohli podat svoji nabídku. Obviněný se tak dle Úřadu dopustil skryté diskriminace těch dodavatelů, kteří nebyli schopni doložit požadovanou referenci z důvodu, že sice mohli mít zkušenosti s poskytováním služeb v oblasti koučinku, avšak tyto zkušenosti realizovali v jiném segmentu než ve státní správě.
10. Přestupku dle výroku II se pak obviněný měl dopustit tím, že v zadávacích podmínkách veřejné zakázky stanovil kritérium technické kvalifikace spočívající v požadavku, aby každý z členů školicího týmu měl prokazatelnou praxi nejméně 10 let, z toho 3 roky zkušenosti s koučinkem. Tento požadavek nepovažuje Úřad za přiměřený rozsahu a složitosti předmětu plnění veřejné zakázky, neboť dospěl k závěru, že předmětná veřejná zakázka mohla být realizována i prostřednictvím osob způsobilých k výkonu činnosti kouče, které by disponovaly nižší délkou praxe, než jakou obviněný požadoval, čímž se obviněný dopustil skryté diskriminace části potenciálních dodavatelů. Dle názoru Úřadu měl takto stanovený požadavek jediný důsledek, a to omezení počtu potenciálních dodavatelů, kteří mohli podat svoji nabídku.

IV. Rozklad obviněného

11. Dne 8. 6. 2022 obdržel Úřad rozklad obviněného ze dne 7. 6. 2022 proti napadenému rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo obviněnému doručeno dne 24. 5. 2022. Rozklad byl podán v zákonné lhůtě.

Námitky rozkladu

12. V podaném rozkladu obviněný namítá, že závěry, ke kterým Úřad dospěl, vycházejí z nedostatečného vypořádání argumentů, které obviněný v průběhu správního řízení předestřel. Závěry Úřadu přitom obviněný považuje za výsledek formalistického výkladu, který je v rozporu se zásadami legality a efektivita. Obviněný v podaném rozkladu rovněž poukazuje na argumentaci, kterou uvedl v rozkladu podaném dne 19. 5. 2022 proti rozhodnutí Úřadu sp. zn. ÚOHS-S0100/2022/VZ, č. j. ÚOHS-14703/2022/500 ze dne 4. 5. 2022. Obviněný se v obecné rovině vyjadřuje k zásadám zadávacího řízení, kde poukazuje na jeho značnou formálnost, která je pro zadavatele (např. ve srovnání s postupy běžnými v soukromém sektoru) značně svazující. Obviněný zde rovněž zmiňuje, že byl při vypsání veřejné zakázky omezen financemi poskytnutými v rámci dotačního programu, které považuje s ohledem na cenovou hladinu na relevantním trhu za nedostatečné.
13. Ohledně požadavku na prokázání služby uskutečněné ve státní správě obviněný poukazuje na to, že státní správa (a tedy i obviněný) je oblastí s řadou specifik, které právě požadavek na dřívější zkušenost v této oblasti reflektuje.
14. K požadavku na délku praxe jednotlivých členů týmu realizujícího předmět veřejné zakázky obviněný poukazuje na skutečnost, že v oblasti předmětu veřejné zakázky, tj. koučinku, neexistuje formalizované vzdělávání, jehož absolvování by mohlo být kritériem kvalifikace. Požadavek na praxi v minimálním rozsahu 10 let (z toho minimálně 3 let věnovaných koučinku) tak má podle obviněného tuto skutečnost reflektovat, když část délky praxe je ekvivalentní časovému úseku, který by v jiném oboru musel být věnován získání odborného vzdělání.

Závěr rozkladu

15. V závěru rozkladu obviněný vznáší požadavek na přezkum všech argumentů, které uvedl v odůvodnění odporu ze dne 23. 4. 2022. S ohledem na jeho obsah je zjevné, že se podaným rozkladem obviněný domáhá zrušení napadeného rozhodnutí v celém jeho rozsahu.

V. Řízení o rozkladu

16. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 správního řádu a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy

17. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech předseda Úřadu podle § 89 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky přezkoumal soulad výroků napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, jakož i jeho

správnost v plném rozsahu, přičemž s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise dospěl k následujícímu závěru.

18. Úřad tím, že napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak je v něm uvedeno, rozhodl ve výroku I napadeného rozhodnutí nikoliv nesprávně, nicméně samotné znění tohoto výroku je nutno považovat za nepřesné. S ohledem na to byl výrok I napadeného rozhodnutí změněn tak, jak je uvedeno ve výroku I tohoto rozhodnutí. Ve zbývajícím bylo napadené rozhodnutí shledáno jako správné a v souladu se zákonem. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou v podrobnostech rozvedeny důvody, pro které předseda Úřadu přistoupil k zamítnutí rozkladu a potvrzení, respektive k změně napadeného rozhodnutí.
19. Rozklad obviněného byl dne 24. 6. 2022 projednán rozkladovou komisí. Rozkladová komise předsedovi Úřadu navrhla, aby napadené rozhodnutí podle § 152 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu zrušil a správní řízení zastavil.
20. S návrhem rozkladové komise se předseda Úřadu neztotožňuje. Zde je třeba především poukázat na rozhodnutí předsedy Úřadu sp. zn. ÚOHS-R0064/2022/VZ, č. j. ÚOHS-17700/2022/161 ze dne 14. 7. 2022. Tímto rozhodnutím předseda Úřadu zamítl rozklad (přičemž rozkladem napadené rozhodnutí částečně změnil a ve zbývajícím potvrdil) obviněného ze dne 18. 5. 2022 podaný proti rozhodnutí Úřadu sp. zn. ÚOHS-S0100/2022/VZ, č. j. ÚOHS-14703/2022/500 ze dne 4. 5. 2022.
21. Skutkový stav ve výše uvedené věci byl přitom do značné míry shodný se stavem v nyní řešené věci. Obviněný vypsál výběrové řízení na veřejnou zakázku, jejímž předmětem bylo zajištění vzdělávání v oblasti soft-skills – základní dovednosti a mindfulness. Obviněný stanovil kritéria technické kvalifikace, které jsou obdobná kritériím, jaká stanovil v nyní řešené věci (konkrétně se jednalo o požadavek na uskutečnění 2 služeb v oblasti soft-skills, z nichž alespoň 1 bude z oblasti ve státním sektoru a požadavek na praxi v délce 10 let u všech členů školicího týmu). Úřad pak stejně jako v nyní řešené věci dospěl k závěru, že kritéria technické kvalifikace nebyla stanovena přiměřeně rozsahu a složitosti předmětu veřejné zakázky, čímž se obviněný dopustil přestupku dle § 268 odst. 1 písm. b) zákona. S tímto závěrem se v následném řízení o rozkladu ztotožnila jak rozkladová komise, tak předseda Úřadu. Ačkoli je předmětem veřejné zakázky v nyní projednávané věci koučink, jenž je do jisté míry jiného charakteru než vzdělávání v oblasti soft-skills, je třeba na obě veřejné zakázky nahlížet obdobně. V obou případech totiž předseda Úřadu nespátňuje v případě referencí rozdíl mezi státní správou na straně jedné a soukromým či neziskovým sektorem na straně druhé, když náplň těchto činností je pro všechny sféry v zásadě obdobná, a proto ani reference na tyto činnosti se nemohou principiálně nikterak odlišovat. Zvláště pak koučink musí být vždy uzpůsoben na míru konkrétní instituci a jejím zaměstnancům. Dodavatel služeb v oblasti koučinku tak z principu musí být flexibilní a být vždy připraven realizaci koučinku uzpůsobit specifickým podmínkám, a tedy i prostředí státní správy. Nadto je třeba zdůraznit, že v obou případech – vzdělávání v oblasti soft-skills a služeb v oblasti koučinku – délka požadované praxe nekoresponduje s předmětem plnění.
22. Rozhodnutí v souladu s návrhem rozkladové komise v nyní vedeném řízení o rozkladu by tak dle názoru předsedy Úřadu nebylo správné. Ačkoliv rozkladová komise poukázala na odlišnosti plnění (vzdělávání v oblasti soft-skills, které může být vedeno klasickými školicími technikami a koučink, který je založen na specifické interakci vzdělávané osoby a kouče),

nejsou tyto odlišnosti dostatečným důvodem pro odlišné rozhodnutí ve věci. Zúžení požadavku na praxi v oblasti výhradně státní správy totiž působí u obou druhů plnění obdobně, neboť oba druhy plnění jsou založeny do jisté míry na individualizovaném přístupu školitele a školeného. Navíc pod pojem státní správa nelze zahrnout celou řadu činností (např. neziskový sektor, vzdělávací instituce apod.), které mohou být svým charakterem zadavateli blízké a nejedná se navíc o tak široký pojem, jakým je veřejná správa. Naopak státní správa zahrnuje celou řadu institucí, které mají zcela jiné postavení a zaměření než zadavatel. Platí tedy, že požadavek na praxi v oblasti státní správy není přiměřeným jak pro plnění spočívající ve vzdělávání v oblasti soft skills, tak pro plnění spočívající v koučinku. Obdobně lze nahlížet na druhý vytýkaný požadavek zadavatele – tedy na požadavek dlouhé praxe jednotlivých lektorů bez jakéhokoliv jejího konkrétního zaměření. Ačkoliv zadavatel v obou případech stanovil část praxe s konkrétním zaměřením, velikou část praxe požadoval zcela bez jakéhokoliv vztahu k předmětu plnění, což dle názoru předsedy Úřadu odporuje § 36 odst. 1 zákona. Na obdobný charakter skutkového stavu a řešené právní otázky přitom odkazuje i sám obviněný, když v podaném rozkladu odkazuje na svoji argumentaci právě ze správního řízení vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S0100/2022/VZ.

VI. K námitkám rozkladu

23. Podstatou řešené věci je otázka přiměřenosti požadavků na prokázání technické kvalifikace, které obviněný v zadávací dokumentaci stanovil. Obecně lze uvést, že stanovení požadavků na prokázání technické kvalifikace dodavatele je běžným a legitimním postupem zadavatelů v zadávacím řízení. Takovýto postup omezuje okruh dodavatelů, kteří se mohou účastnit zadávacího řízení a v případě úspěchu v zadávacím řízení následně plnit veřejnou zakázku, na ty, kteří jsou schopni veřejnou zakázku realizovat způsobem žádoucím vzhledem k předmětu veřejné zakázky.
24. Stanovení požadavků na prokázání technické kvalifikace pak ze své podstaty vždy povede k tomu, že některým dodavatelům nebude umožněno se vůbec zúčastnit zadávacího řízení a ucházet se tak o plnění veřejné zakázky, a dojde tak k určitému omezení hospodářské soutěže. Vzhledem k tomu, že zadavatel může nastavením kvalifikačních kritérií okruh potenciálních dodavatelů výrazně ovlivnit, je třeba, aby tato kritéria byla stanovena v souladu se zákonem objektivním, přiměřeným, transparentním a nediskriminačním způsobem, dále aby byla odůvodněna legitimním ekonomickým zájmem zadavatele na hospodárnosti a účelnosti vynaložené investice a nevytvářela bezdůvodně překážky hospodářské soutěže. Postup zadavatele při stanovení požadavku na prokázání technické kvalifikace pak vyplývá z obecných zásad zadávacího řízení – povinnosti dodržovat zásady transparentnosti, přiměřenosti a rovného zacházení s dodavateli – a dále pak explicitního požadavku stanoveného v § 36 odst. 1 zákona, dle kterého zadávací podmínky nesmí být stanoveny tak, aby určitým dodavatelům bezdůvodně přímo nebo nepřímo zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely bezdůvodně překážky hospodářské soutěže.
25. Při hodnocení požadavků na prokázání technické kvalifikace je tak třeba mít na zřeteli nutnost vzájemně poměřit dva do značné míry protichůdné zájmy – na jedné straně zájem zadavatele na určitém omezení okruhu dodavatelů, kteří se budou moci zúčastnit zadávacího řízení, a na druhé straně pak zájem na co nejmenším narušení hospodářské soutěže.

26. Pokud jde o námitky uváděné obviněným v podaném rozkladu, je třeba k nim v první řadě uvést následující. Obviněný odkazuje na správní řízení vedené Úřadem pod sp. zn. ÚOHS-S0100/2022/VZ, v němž vydal Úřad dne 4. 5. 2022 rozhodnutí č.j. ÚOHS-14703/2022/500. Obviněný uvádí, že proti uvedenému rozhodnutí podal rozklad, neboť byl toho názoru, že Úřad nevypořádal jeho právní a věcné argumenty. Tento rozklad byl rozhodnutím předsedy Úřadu sp. zn. ÚOHS-R0064/2022/VZ, č. j. ÚOHS-17700/2022/161 ze dne 14. 7. 2022 zamítnut, když se předseda Úřadu ztotožnil se závěry prvostupňového rozhodnutí. Obviněný přitom uvádí, že jeho argumenty jak v řešené věci, tak v řízení, na které poukazuje, jsou v zásadě totožné. Tuto argumentaci pak v podaném rozkladu shrnuje, přičemž jednotlivé oblasti námitek člení dle jejich charakteru pod body a), b) a c). Pod jednotlivými body se pak obviněný do značné míry věnuje obecným úvahám o charakteru zadávacího řízení, které jsou ze své podstaty nepřezkoumatelné. Mimo rámec přezkumu v řešené věci pak stojí úvahy obviněného o podmínkách dotačního programu stanovených Ministerstvem pro místní rozvoj. Věcné argumenty, kterými obviněný odůvodňuje stanovení kritérií technické kvalifikace, pak nepřekračují rámec toho, co již obviněný uvedl ve svém stanovisku v předmětném správním řízení ze dne 19. 4. 2022.
27. Argumenty, které uvedl v tomto stanovisku obviněný, se Úřad zabýval v napadeném rozhodnutí. V bodech 14 až 17 napadeného rozhodnutí Úřad shrnul argumentaci obviněného. V bodech 34 až 38 (ve vztahu k výroku I) a 48 až 51 (ve vztahu k výroku II) se pak Úřad s argumenty obviněného vypořádal.
28. V závěru podaného rozkladu pak obviněný uvádí: „...*Jakožto Zadavatel tímto podávám rozklad, ve kterém žádám, aby se ÚOHS zabýval všemi právními a věcnými argumenty z odůvodnění odporu ze dne 23.4.2022 a zohlednil při tom veškeré předložené relevantní informace.*“ Obviněný ovšem v předmětném správním řízení žádný odpor nepodal. Podání odporu obviněným nebylo ani možné, neboť ve správním řízení Úřad nepostupoval podle § 150 odst. 1 správního řádu, neexistoval tak příkaz, proti kterému by odpor mohl být obviněným podán. K podanému rozkladu obviněný přiložil tři přílohy označené pořadovými čísly 1 až 3 – Usnesení ÚOHS ze dne 7. 4. 2022, Stanovisko Zadavatele ze dne 19. 4. 2022, Rozhodnutí ÚOHS ze dne 24. 5. 2022. Obviněný tak nepředložil žádný dokument, který by byl označen jako odůvodnění odporu.
29. Vzhledem k odkazu obviněného na správní řízení sp. zn. ÚOHS-S0100/2022/VZ se ovšem lze domnívat, že odůvodněním odporu ze dne 23. 4. 2022 je ve skutečnosti odůvodnění odporu ze dne 24. 3. 2022, které obviněný v tomto správním řízení podal. Tento dokument má tudíž Úřad ve své dispozici. Zde je třeba poznamenat, že argumentace, kterou obviněný předestřel v uvedeném odůvodnění odporu, byla vypořádána v rozhodnutí Úřadu č.j. ÚOHS-14703/2022/500 ze dne 4. 5. 2022 a v rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-17700/2022/161 ze dne 14. 7. 2022, přičemž v obou uvedených rozhodnutích jí nebylo přisvědčeno a byl vysloven závěr (stejně jako je tomu v napadeném rozhodnutí), že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. b) zákona.
30. Vzhledem k tomu, že obviněný v podaném rozkladu neuvedl rozkladové námitky nad rámec odkazu na jeho dřívější vyjádření, přičemž nebyla předložena žádná navazující argumentace, která by závěry Úřadu rozporovala, není účelné námitky znovu obsáhle vypořádat v situaci, kdy se předseda Úřadu se závěry napadeného rozhodnutí ztotožňuje. Při současném dodržení požadavku přezkumu zákonnosti a věcné správnosti napadeného rozhodnutí v plném rozsahu

je v souladu se zásadou jednoty správního řízení možno odkázat na napadené rozhodnutí. Stěžejní závěry napadeného rozhodnutí jsou pak níže opakovány a v případě potřeby doplněny.

31. Ohledně vypořádání podaného rozkladu pak lze dále odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 55/2005-74 ze dne 22. 1. 2007, který se zabýval mimo jiné totožností rozkladových a žalobních námitek. Rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 31 Af 16/2020-75 ze dne 26. 5. 2021 jej pak doplňuje, když uvádí, že *„zvolená formulace námitek tedy bude promítnuta do rozsahu úvah soudu, který, shledá-li v napadeném rozhodnutí zákonnou odpověď na rozkladové námitky, nebude mít důvod vypořádávat vznesené žalobní body nad rámec napadeného rozhodnutí.“* Jakkoliv se v právě řešené věci jedná o přestupkové správní řízení, je možné závěry ze zmíněných rozsudků aplikovat i na rozkladové námitky obviněného, které jsou v podstatě pouze odkazem na jeho dřívější vyjádření, přičemž v nich vznesené argumenty byly v napadeném rozhodnutí vypořádány.

K výroku I

32. Obviněný stanovil v části „Požadavky na prokázání způsobilosti a kvalifikace dodavatele“ zadávací dokumentace následující kritérium technické kvalifikace: *„Zadavatel požaduje, aby účastník za účelem prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů k plnění zakázky předložil ve formě čestného prohlášení: Seznam významných služeb v oblasti koučinku, tzn. seznam alespoň 2 služeb v oblasti koučinku, kdy alespoň 1 z těchto služeb bude z oblasti koučinku ve státní správě, obě referenční zakázky v hodnotě alespoň 300.000 Kč bez DPH za jednu službu pro jednoho zadavatele, a které byly poskytnuté za poslední 3 roky před zahájením zadávacího řízení včetně uvedení ceny, předmětu a doby jejich poskytnutí a identifikace zadavatele.“*
33. Požadavek na referenční zakázku realizovanou ve státní správě shledal Úřad jako nepřiměřený. Podstatou argumentace, kterou obviněný odůvodňoval tento požadavek, je tvrzení, že státní správa (a tedy i obviněný) je natolik specifickým prostředím, že je pro dodavatele, který má v jejím rámci realizovat v požadované kvalitě koučink zaměstnanců obviněného, nezbytná předchozí zkušenost s uskutečňováním koučinku právě ve státní správě. Úřad tuto argumentaci v napadeném rozhodnutí odmítl. Lze se přitom ztotožnit s názorem vysloveným v napadeném rozhodnutí, že koučink ze své podstaty bude vždy vysoce individuální službou. Adresátem koučinku je konkrétní zaměstnanec. Poskytovaný koučink tak vždy musí být uzpůsoben nejen prostředí, ve kterém se zaměstnanec pohybuje, ale i povahovým rysům zaměstnance. Dodavatel služeb v oblasti koučinku tak z principu musí být vždy připraven realizaci koučinku uzpůsobit specifickým podmínkám, a tedy i prostředí státní správy.
34. Dále je pochybné, zda obviněným stanovené kritérium – poskytnutí služby v oblasti koučinku ve státní správě – je vůbec způsobilé zaručit dostatečnou způsobilost dodavatele, jak tvrdí obviněný. „Státní správa“ zahrnuje širokou škálu institucí a dodavatelé tak sice mohli realizovat veřejnou zakázku ve státní správě, ale přitom v organizaci, která může být svým charakterem a účelem zcela odlišná od obviněného. V rámci státní správy tak míra odlišnosti v prostředí jednotlivých organizací může dosáhnout třeba i větší míry než obviněným uváděné obecné rozdíly mezi státní správou a soukromým sektorem. Pokud pak zadavatel poukazuje na hlavní rozdíl mezi státní správou a soukromým sektorem, kterým je zaměření na zisk

v soukromém sektoru a služba občanům státu a zajištění fungování státu v sektoru státní správy, je třeba uvést, že ani toto rozdělení není zdaleka příléhavé. Existuje totiž jistě nemálo pracovních pozic i v soukromém sektoru (zejména u velkých korporací), které se svou činností na zisk přímo nezaměřují, a zaměstnanci na těchto pozicích jsou tak ve velmi podobném postavení jako mnozí zaměstnanci státní správy.

35. Argumentace obviněného spočívající na stavění prostředí soukromého sektoru a státní správy do vzájemného kontrastu je tudíž nepřesvědčivá. Pochybný je přitom i samotný předpoklad obviněného, že dodavatelé předloží referenční zakázku uskutečněnou buďto v soukromém sektoru, nebo ve státní správě. Obviněný pomíjí rozsáhlý sektor tvořený nestátními neziskovými organizacemi, případně i územními či zájmovými samosprávami, které rovněž nelze zařadit mezi státní správu.
36. Zároveň je nutno podotknout, že obviněný disponoval mechanismem, který mu umožňoval přinejmenším do určité míry u dodavatelů posoudit jejich schopnost realizovat koučink zaměstnanců obviněného, aniž by přistoupil k omezení účasti dodavatelů na zadávacím řízení (a tedy i relativního omezení hospodářské soutěže) prostřednictvím požadavku na předložení referenční zakázky realizované ve státní správě. V rámci nabídky obviněný požadoval ze strany dodavatelů předložení případové studie s následujícím zadáním: *„Uchazeč předloží jako modelový příklad: Identifikaci rozvojových potřeb koučovaných osob a vytvoří hypotézy koučovacích cílů pro následující úroveň pracovních pozic (organizační struktura je k dispozici na webových stránkách TA ČR): 1) Sekční manažer 2) Vedoucí oddělení 3) Referent oddělení. V rámci těchto hypotéz uveďte, jak vnímáte charakter dané pozice z pohledu kompetencí, odpovědností a pravomocí a co možná nejkonkrétněji uveďte její předpokládaná hlavní rozvojová témata, která by se dala řešit pomocí individuálního koučinku. Maximální rozsah případové studie - 4 normostrany.“*
37. Případová studie pak představovala dílčí hodnotící kritérium nejlepší nabídky, a to s váhou 60 %. Vzhledem k tomu, jakou váhu hodnocení případové studie obviněný přikládá, je zjevné, že ji považoval za způsobitou poskytnout informace o schopnosti dodavatelů realizovat v požadované kvalitě předmět veřejné zakázky. Obviněný měl přitom možnost použít jako dílčí hodnotící kritérium další faktory, které považoval za podstatné, jako např. právě zkušenost jednotlivých členů školicího týmu se státní správou, aniž by dodavatelům, jejichž zaměstnanci by tuto zkušenost postrádali, *a priori* zabránil se vůbec účastnit zadávacího řízení.
38. Ve světle výše uvedeného je nutné se ztotožnit se závěrem napadeného rozhodnutí, že požadavek obviněného na předložení alespoň jedné významné služby realizované ve státní správě byl zjevně nepřiměřený vzhledem k rozsahu a složitosti předmětu veřejné zakázky, což vedlo k omezení počtu potenciálních dodavatelů, kteří mohli podat svoji nabídku. Obviněný se tak dopustil skryté diskriminace těch dodavatelů, kteří nebyli schopni doložit požadovanou referenci z toho důvodu, že sice mohli mít adekvátní zkušenost s poskytováním koučinku, nicméně tuto zkušenost nabyli při realizaci vzdělávání v jiných odvětvích než ve státní správě.

K provedení změny výroku I napadeného rozhodnutí

39. Výrokem I napadeného rozhodnutí Úřad konstatoval, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. b) zákona tím, že při stanovení zadávacích podmínek nepostupoval v souladu s § 36 odst. 1 zákona ve spojení s § 6 odst. 1 a 2 zákona, neboť *„...nevymezil*

minimální úroveň tohoto kritéria v souladu se zásadou přiměřenosti a zásadou zákazu diskriminace tak, aby odpovídala rozsahu a složitosti předmětu plnění veřejné zakázky a stanovil tak zadávací podmínky v rozporu s citovaným zákonem“.

40. Zmíněné kritérium technické kvalifikace pak Úřad ve výroku napadeného rozhodnutí blíže specifikoval citací ze zadávací dokumentace veřejné zakázky: *„seznam alespoň 2 služeb v oblasti koučinku, kdy alespoň 1 z těchto služeb bude z oblasti koučinku ve státní správě, obě referenční zakázky v hodnotě alespoň 300.000 Kč bez DPH ze jednu službu pro jednoho zadavatele, a které byly poskytnuté za poslední 3 roky před zahájením zadávacího řízení včetně uvedení ceny, předmětu a doby jejich poskytnutí a identifikace zadavatele“.*
41. Formulace výroku I napadeného rozhodnutí je nepřesná a zavádějící. Jak vyplývá z odůvodnění výroku I (body 19 až 38 napadeného rozhodnutí), s jehož závěry se předseda Úřadu ztotožňuje, obviněný se nedopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. b) zákona tím, že by stanovil kritérium technické kvalifikace spočívající v požadavku na předložení 2 služeb (a to služeb v hodnotě alespoň 300 000 Kč bez DPH, které by byly poskytnuty za poslední 3 roky před zahájením zadávacího řízení), ale pouze tím, že stanovil požadavek, aby jedna z těchto služeb byla realizována v oblasti státní správy. Právě tento požadavek obviněného představuje porušení zásady přiměřenosti a zásady zákazu diskriminace, když stanovení takového požadavku neodpovídá rozsahu a složitosti předmětu veřejné zakázky
42. S ohledem na výše uvedené je znění výroku I napadeného rozhodnutí změněno tak, jak je uvedeno ve výroku I tohoto rozhodnutí. Změna ve výroku I napadeného rozhodnutí přitom nemění nic na závěru, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. b) zákona. Tento závěr, ke kterému Úřad v napadeném rozhodnutí dospěl a který zohlednil při stanovení výše pokuty ve výroku III napadeného rozhodnutí, i nadále ob stojí.

K výroku II

43. Obviněný stanovil v části „Vyhrazená práva zadavatele“ zadávací dokumentace následující kritérium technické kvalifikace: *„Účastník musí doložit, že disponuje školícím týmem nejméně 4 osob, z nichž nejméně 3 členové týmu mají VŠ vzdělání v minimálně magisterském stupni. Každý z členů týmu má prokazatelnou praxi nejméně 10 let, z toho 3 roky zkušenost s koučinkem. Toto prokáže účastník životopisy školícího týmu.“*
44. Podstatou argumentace obviněného, kterou tento požadavek zdůvodnil, je důraz kladený na zkušenosti, jimiž mají disponovat členové školícího týmu, kteří budou uskutečňovat koučink zaměstnanců obviněného. Obviněný přitom základní kritérium pro posouzení dostatečné míry zkušeností spatřuje v délce praxe, a to nejen v délce praxe věnované koučinku. Úřad tuto argumentaci v napadeném rozhodnutí odmítl. Zde je třeba poznamenat, že Úřad v obecné rovině neodmítl samotné kritérium technické kvalifikace spočívající v délce praxe. Požadavek na určitou délku praxe dodavatele, respektive osob, které budou předmět plnění veřejné zakázky fakticky realizovat, je ve výběrových řízeních na dodavatele veřejných zakázek běžný a jeho vznesení ze strany zadavatele je zcela legitimní. Ovšem tento požadavek musí být s ohledem na obecná východiska zásad, která se uplatní při posuzování kritérií technické kvalifikace (viz výše body 23 až 25 tohoto rozhodnutí), vždy posuzován ve vztahu k předmětu veřejné zakázky tak, aby byl stanoven přiměřeně a nevedl k nežádoucímu omezení okruhu možných dodavatelů, tj. jejich diskriminaci a zároveň k omezení hospodářské soutěže.

45. Právě otázka přiměřenosti obviněným stanoveného požadavku délky praxe, tj. praxe v délce nejméně 10 let, z toho alespoň 3 roky zkušenosti s koučinkem, představuje podstatu řešené věci, když tento požadavek shledal Úřad v napadeném rozhodnutí jako nepřiměřený vzhledem k předmětu plnění veřejné zakázky. Se závěrem Úřadu o nepřiměřenosti tohoto požadavku se pak po prostudování napadeného rozhodnutí a argumentace obviněného lze ztotožnit.
46. Pro širší srovnání otázky přiměřenosti požadavku na délku praxe je možné odkázat na bod 50 napadeného rozhodnutí. Zde Úřad uvedl případy, kdy otázka délky praxe byla řešena v jeho rozhodovací praxi, přičemž délka praxe jako kritérium technické kvalifikace byla obdobná té, jakou požadoval obviněný. V uvedených případech pak délka praxe v rozsahu 10 a více let byla požadována pouze u jednotlivých pracovníků, kteří měli působit na vysoce odborných pozicích při realizaci mimořádně nákladných projektů. V této souvislosti považují za vhodné se vymezit vůči paušalizaci závěrů uvedených v bodě 46 napadeného rozhodnutí, které vycházejí mimo jiné z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 37/2011 ze dne 7. 12. 2011, tedy vůči tezi, že v každém oboru hrozí jistá forma „zkostnatění“, přičemž délka praxe nemusí být relevantním ukazatelem skutečných schopností a odbornosti daných osob a může se vždy objevit tzv. syndrom vyhoření. Předně uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu dopadal na případ, kdy zadavatel požadoval praxi v advokacii v délce trvání 20 let, což je doba výrazně delší, než jakou požaduje zadavatel v posuzovaném případě. Současně lze uzavřít, že vliv zkušeností na kvalitu určité osoby je velmi individuální, a je tedy třeba najít určitou obecnou hranici praxe, po jejímž dosažení je odborná úroveň osob alespoň rámcově srovnatelná. Tato hranice by pak měla být spíše nižší, neboť právě vysoká hranice délky praxe již není schopna zaručit srovnatelnou úroveň posuzovaných osob, když u některých osob znamená délka praxe např. 20 let špičkovou úroveň, zatímco u jiných osob může být právě tato doba hranicí pro uvedený syndrom vyhoření.
47. Je nutno odmítnout argumentaci obviněného, že Úřad shledal požadovanou délku praxe jako nepřiměřenou „automaticky“ a bez zohlednění dalšího. Právě zohlednění specifik konkrétní veřejné zakázky je podstatou přezkumu ve věci přiměřenosti stanovených technických kritérií. Nic nenasvědčuje tomu, že by Úřad v napadeném rozhodnutí nevezal v potaz specifika veřejné zakázky. Naopak je možno poukázat např. na bod 49 napadeného rozhodnutí, kde Úřad předestřel možné alternativy, které se obviněnému ohledně zajištění dostatečné kvalifikace členů školicího týmu nabízely. Je tedy zjevné, že Úřad ke specifikům veřejné zakázky přihlédl a podrobil je vlastní úvaze.
48. Rovněž je třeba odmítnout tvrzení obviněného, dle kterého měla délka požadované praxe kompenzovat absenci formálního vzdělávání v podobě střední či vysoké školy v oblasti koučinku. Tvrzení o relevantní praxi v oboru, která má zajistit členům školicího týmu dostatečnou kvalifikaci, je přímo v rozporu s tím, jak obviněný stanovil kritérium technické kvalifikace. Obviněný v podaném rozkladu uvedené úvaze operuje s praxí „v oboru“ v délce 5 či 10 let. Sám však požaduje praxi sice v délce nejméně 10 let, ale připouští, aby samotnému koučinku byly věnovány pouhé 3 roky. Kvalifikační kritérium tak ve své většině může být naplněno výkonem jakékoliv blíže nespécifikované praxe, která nemusí souviset ani s koučinkem, ani např. s činností, které se obviněný věnuje. Jakkoliv obviněný tvrdí, že klade důraz na zkušenosti členů školicího týmu, z kritéria technické kvalifikace vyplývá, že tomu tak není. Uvedené kritérium umožňuje např. situaci, kdy za kvalifikovaného bude považován člen školicího týmu, který se koučinku věnuje 3 roky (a disponuje praxí v délce 7 let

v jakékoliv jiné oblasti), zatímco osoba, která se věnuje koučinku např. 6 let, za kvalifikovanou považována nebude.

49. Dále je třeba poznamenat, že obviněný vznesl požadavek na školicí tým o nejméně 4 osobách, z nichž nejméně 3 měly disponovat vysokoškolským vzděláním v minimálně magisterském stupni. Obviněný je tak zjevně ochoten diferenciovat v požadavcích na míru formálního vzdělání členů školicího týmu. Zároveň ovšem obviněný u všech členů školicího týmu požaduje stejnou minimální délku praxe, a to, jak co se týče praxe obecně, tak co do praxe v oblasti koučinku. Tento postup ze strany obviněného pak dále přispívá k nepřiměřenosti jím nastaveného kritéria, když je nutno hodnotit nejen samotnou (nepřiměřenou) délku praxe, ale i tu skutečnost, že je splnění tohoto kritéria požadováno po všech členech školicího týmu.
50. Je nutno rovněž podotknout, že se obviněnému nabízely i další možnosti, jak se přesvědčit o dostatečných zkušenostech členů školicího týmu. Těmto možnostem věnoval Úřad úvahu v bodě 49 napadeného rozhodnutí. Zároveň je zde nutno poznamenat, že obviněný (obdobně jako je tomu v případě požadavku na předložení referenční zakázky realizované ve státní sféře) měl možnost vzít délku praxe členů školicího týmu v potaz v rámci hodnocení nejvýhodnější nabídky. Takovýto postup mohl reflektovat důležitost, jakou obviněný délce praxe přikládá, aniž by části potenciálních dodavatelů zabránil se vůbec účastnit zadávacího řízení.
51. S ohledem na výše uvedené se předseda Úřadu ztotožňuje se závěrem, ke kterému dospěl Úřad v napadeném rozhodnutí, tj. že požadavek obviněného na předložení praxe u každého z členů školicího týmu v délce nejméně 10 let není přiměřený rozsahu a složitosti předmětu plnění veřejné zakázky a obviněný se jeho stanovením dopustil skryté diskriminace těch dodavatelů, kteří by byli schopni plnit předmět veřejné zakázky, byť nesplňovali obviněným stanovené kritérium technické kvalifikace. Z tohoto důvodu předseda Úřadu rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II tohoto rozhodnutí.

K zákonnosti napadeného rozhodnutí a k výši pokuty

52. Napadené rozhodnutí předseda Úřadu přezkoumal v plném rozsahu z hlediska zákonnosti, přičemž lze vyslovit závěr, že Úřad v napadeném rozhodnutí rozhodl v souladu se zákonem a dalšími právními předpisy. Přezkoumány byly i výroky III a IV napadeného rozhodnutí, proti kterým obviněný nevznesl žádnou konkrétní argumentaci. Při stanovení výše pokuty Úřad správně posoudil, že odpovědnost obviněného za správní delikt dosud nezanikla a rovněž správně stanovil rozmezí výše pokuty. Úřad správně zvážil povahu a závažnost přestupku, když vzal v úvahu význam zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen, význam a rozsah následku přestupku, dále způsob spáchání přestupku a okolnosti spáchání přestupku. Správně zohlednil také dobu, která uplynula mezi spácháním přestupku a potrestáním a zvážil i přitěžující okolnosti. V úvahu vzal i ekonomickou situaci obviněného a přesvědčil se, že pokuta není likvidační. Lze tak souhlasit se závěrem napadeného rozhodnutí ohledně výše uložené pokuty, která splňuje represivní i preventivní funkci a je tedy dostatečná.
53. K zákonnosti napadeného rozhodnutí pak předseda Úřadu konstatuje, že Úřad v napadeném rozhodnutí zjistil skutkový stav bez důvodných pochybností, na který aplikoval relevantní ustanovení zákona, interpretovaná ve světle příslušné judikatury. Úřad řádně označil všechny podklady pro vydání napadeného rozhodnutí a uvedl závěry, které z těchto podkladů zjistil a na jejichž základě vyhodnotil, že se zadavatel popsanych přestupků dopustil. Úřad rovněž

vedl všechny právní normy, které v dané věci aplikoval, řádně odůvodnil jejich použití a výsledné napadené rozhodnutí má předseda Úřadu za srozumitelné, vnitřně bezrozporné a přezkoumatelné. V dotčeném případě nebyla zjištěna procesní vada, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí.

VII. Závěr

54. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad neformuloval výrok I napadeného rozhodnutí dostatečně určitě, avšak jinak postupoval v posuzovaném případě v souladu se zákonem, správním řádem a zákonem o odpovědnosti za přestupky, byl učiněn závěr, že nastaly podmínky pro částečnou změnu výroku I napadeného rozhodnutí, k čemuž bylo přistoupeno. S ohledem na skutečnost, že se předseda Úřadu ztotožnil s názorem Úřadu, že přestupek dle § 268 odst. 1 písm. b) zákona byl spáchán, bylo na místě potvrdit jak výrok II, tak související výroky III a IV týkající se pokuty a nákladů řízení.
55. Vzhledem k výše uvedenému bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výrocích tohoto rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s ustanovením § 152 odst. 5 téhož zákona dále odvolat.

otisk úředního razítka

doc. JUDr. PhDr. Petr Mlsna, Ph.D.
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží

Česká republika – Technologická agentura ČR, Evropská 1692/37, 160 00 Praha 6

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy